

Længde, at man ved blot at gribe i Kanalen med blotte Hænder, kunde optage dem i Mængde. Naar der med Spande toges Vand, for dermed at vande Planter, vrinklede Sorden, efter Vandets Udgydning, af ganske smaa Aal.

Naar denne overordentlig store Mængde af Aaleynge med Eiden var bleven udviklet, var Mængden tilstrækkelig til, at alle Danmarks Vand derved kunne være blevene forsynede i mindst 10 Aar; vel kan der siges altid at gaa noget tabt under Udviklingen, men i Betragtning af Fiskenes overordentlig store Produktionssevne maa dette Tab være forsvindende imod det steds nye fremkommende.

Endnu staar tilbage at fremhæve Vaadfisheriet's Fordel og Fortrinlighed imod ethvert Slags andet Fiskeri og da fornemmelig Kroge- og Stangfiskeriet. Som alt anført, kunne de smaa Aal, der falde imellem Fangsten ved Vaad, atter uskadede kastes tilbage i Vandet igjen, ligesom den hele Fangst i Tilfælde af, at siebliffeligt Salg ikke kan ske eller mulig bestaaende lave Priser, i meget lang Tid kan holdes levende i Hytteskade og saaledes oppebie gunstigere Forhold. At det hverken kan lade sig gjøre ved Kroge- eller Stangaal, kan Enhver sig selv se, thi enhver af disse Fiskemaader betinger siebliffeligt Salg af Fangsten, som dertil i dens bestaaende Tilstand ikke opnaar nogen høi Pris. Dertil kommer, at ved Krogefiskeriet sker det meget ofte, at Aalen, efter at være kommen paa Krogen, atter vrider sig af og gaar saaledes tabt i dobbelt Betydning, idet for det Første Fiskeren ikke erholder den, og den dog efter nogen Tid dør af den lidte Behandling. Endnu værre behandler Stangningen Aalene, som derved næsten blive slaede midt over, og at deres Værdi derved forringes i høi Grad, er indlysende.

Det er langtfra Indsenderens Mening at ville have disse to Arter Fiskeri hverken forbudte eller paa nogen Maade indskrænkede, men deres Mangler anføres kun som et Forsvar for Vaadeden, som ikke har disse Ulemper.

Men — skulle Fiskerne virkelig i Fremtiden, alene være henviste til disse alt Andet end tidsvarende Maader at fiske paa, da kan man med Hensyn til Fiskeriet's Standpunkt næsten ikke mere siges at høre med til de fremadskridende Nationer, uagtet vort Lands for Fiskeri saa særdeles gunstige Bestaaenhej just maatte forudsætte, at dette hos os skulde staa i fuldeste Blomstring.

Da der nu iøvrigt røres saa stærkt op i alt til Fiskeri Hensende, om Vaadeden paastaade Udbyggelse af Havbunden og dennes Fredning som Opbevaringssted for Fiskeynge af alle Sorter, da har Regjeringskommissionen kun meget

overfladisk berørt Maaden, hvorpaa Østersfiskeriet drives i Limfjorden, og den Voldsomhed, hvormed disse strabes op fra Havbunden. I Aarhundreder har Limfjorden været betragtet som en Selligdom for Fiskeriet's Vedkommende, og nu bliver netop der drevet det allervoldsomste Fiskeri, man kjender, som indbringer Staten en aarlig Indtægt af tilfælgere 80,000 Kr., men ved senere heldig Forpagtning henved 200,000 Kr., og som derfor vel neppe bliver indskrænket. Desuagtet kunne mange Fiskere bevidne, at, naar i Maanederne Marts og April Østersstraberne drages op fra Bunden under Nøgningen, da er det ingen Sjældenhed, at disse tilbels ere fulde af Fiskerogn. Af hvad Slags Fisk dette er, kunne Fiskerne ikke med Bestiendighed udgive; men kan det ikke forudsættes, at det kunde være Silberogn, hvilken Fiskefort af Regjeringskommissionen, og det med Rette, sættes i første Klasse af kostbare og værdifulde Fisk? (Se Kommissionens Bemærkninger til Lovudkastet, Side 21.)

Da 1875 nylig er tilende, skal Slutningsbemærkningerne gjælde dette Aars tilendebragte Fiskeri, hvorved det viser sig, at 1875 har givet det rigeste Fiskeriudbytte i de sidste 5 Aar.

Man har hørt mange Udtalelser om, at Sommer-Aalefiskeriet tilbels havde ødelagt Russealefiskeriet, men denne Paataand har viist sig at være aldeles urigtig, idet der alene under Sverrig, paa Strækningen fra Cimbrishamn til Åhus, i September Maaned 1875 blev fisket i Russer 320,000 Pd. Aal, deraf udførtes til et Berlinerfirma 128,000 Pd., til Uckerminde 24,000 Pd., til Wollin 14,000 Pd. og til Stettin 16,000 Pd., Resten forhandlede i Sverrig. Havde Redstaberne kunnet holde i de stærke østlige Storme, der var fremherskende i hele September Maaned, kunde der været fisket mindst 2—3 Gange saa mange. Forholdsvis lignende Resultater ere opnaaede i vore Belter, navnlig i Lillebelt, hvor Aalefiskeriet ikke i Mandsminde har været saa indbringende som i 1875, og det uagtet Stormen ødelagde mindst $\frac{3}{4}$ Dele af Redstaberne. Saaledes ogsaa ved Kysten mellem Horsens og Veile Fjord, hvor een Fisker, med 4 ganske simple Russer, fiskede for 5,400 Kr. Aal i Østeraaret 1875, og saaledes havde en ganske usædvanlig god Indtægt.

Kjøbenhavn, den 29de Januar 1876.

M. Munc,
Nørrevold 54.